

ת"פ (באר שבע) 47246-01-25 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' מחמד אעסם

ת"פ (באר-שבע) 47246-01-25 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' מחמד אעסם/שלום באר-שבע
ת"פ (באר-שבע) 47246-01-25
מדינת ישראל - תביעות נגב
נגד

מחמד אעסם

בית משפט השלום בבאר-שבע
[26.02.2025]

לפני כבוד השופט ערן צברי
ע"י ב"כ עו"ד מאור שגב

החלטה

1. לפני בקשה לחילוט רכב השייך לנאשם, ואשר שימש לביצוע העבירות בהן הורשע, ושבעניינם נגזר דינו ל 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 5,000 ₪ ופסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 10 שנים.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנהג נהג בתאריך 14/01/2025 בשעות הבוקר בבאר שבע, ברכבו מסוג "טויוטה לנדקרזר", וזאת שעה שלא החזיק ברישיון נהיגה והיה פסול מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה במסגרת גזר דין בבית המשפט לתעבורה שניתן בתאריך 08/09/2024.
3. השוטרים הבחינו כי יוצא עשן מאגזוז הרכב וסימנו לנאשם לעצור. הנאשם התעלם מקריאות השוטרים, נסע וחצה את הצומת וזאת למרות שבאותה עת דלק רמזור אדום בכיוון נסיעתו, ועצר בתחנת אוטובוס סמוכה.
4. השוטרים התקרבו אליו, אז פתח שוב בנסיעה מהירה וסיכן תוך כדי כך את משתמשי הדרך האחרים, לאחר שניסה לדחוק כלי רכב לשול הדרך, ובהמשך אף נסע בשול הדרך. הנאשם הגיע לצומת נוסף, פנה פניית פרסה תוך חריקת בלמים, והמשיך בנסיעה פרועה מהמקום, נסע בשול הדרך, עד אשר עצר את רכבו ונמלט מהמקום בריצה, כאשר הוא חוצה שני נתיבים בין עירוניים. בהמשך נעצר הנאשם.
5. הצדדים טענו לעונש והתייחסו לצורך בחילוט הרכב, והוסכם כי כהשלמה לגזר הדין, תינתן החלטה נפרדת באשר לחילוט הרכב, בהודעה לצדדים.

6. בין הצדדים לא הייתה מחלוקת באשר לקיומה של עילת חילוט מכח הוראת סעיף 39 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, והמחלוקת הייתה ביחס להיקף החילוט עליו יוחלט. השאלה העומדת בפני היא האם יש להורות על חילוט רכבו של הנאשם במלוא שוויו, אשר שניתן ואף צריך לקבוע היקף חילוט מצומצם יותר אשר יתן ביטוי לעיקרון המידתיות.
 7. המאשימה הפנתה לכך שהרכב שימש את הנאשם לביצוע העבירות נשוא כתב האישום, הוא הבעלים של הרכב, ועל כן יש להורות חילוט הרכב במלוא שוויו. עוד הוסיפה כי הנאשם בחר לבצע את העבירות באמצעות הרכב, ידע שהוא פסול מלנהוג, ובהמשך ביצע שלל פעולות מודעות לבריחה מהשוטרים וסיכן משתמשי דרך אחרים. שווי הרכב לא רלבנטי בשל כך. היה על הנאשם לקחת בחשבון כי רכבו יחולט מקום בו יבצע באמצעותו עבירות.
 8. לתמיכה בטענותיה הפנתה להחלטות בת"פ 50824-04-24 וכן ת"פ 53220-09-24, שם חולטה משאית ששימשה להסעת שוהים בלתי חוקיים, וברור ששוויה היה משמעותי בהיקפו. לכן וגם בשל שיקולי הרתעת היחיד והרבים יש להורות על חילוט הרכב.
 9. בא כח הנאשם מנגד סבר שיש לאזן בין מכלול רכיבי הענישה שהושתו על הנאשם, לבין העונש הנוסף של חילוט הרכב. לדבריו עונש המאסר חמור ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, ולכן יש לקבוע רכיבים משלימים רכים יותר. הרכב משמש לא רק את הנאשם אלא בני משפחה נוספים, אחיו נכה ומתמודד נפש, אימו סובלת מבעיות קשות. לכן יש לבחון את סמכות החילוט באופן מרוכך יותר. לכך הפנה לת"פ 43868-04-12 ות"פ 29713-08-13.
 10. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי על אף שברמה הטכנית קיימת הצדקה לחילוט הרכב שכן הוא שימש את הנאשם לביצוע העבירה, וכי הרכב שייך לו, הרי שיש צורך לבחון את רציונאל החילוט והיקפו, דרך פריזמת העבירה בה הורשע הנאשם, ואף דרך פריזמת המידתיות הכרוכה בחילוט הרכב האמור.
 11. ברמה העקרונית סעיף 39 (א) לפקודת החיפוש נוקטת בדיבור - "...רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל...", כך שעל בית המשפט לשקול הקשר הצורך בחילוט וההצדקה לו, ובכלל אלה אף את היקף החילוט.
 12. נוסף לכך, ככל שהזיקה שבין מעשה העבירה לרכוש לגביו התבקש החילוט גבוה יותר, וככל שקיים אינטרס ציבורי הרתעתי מובהק יותר ביחס למעשה העבירה, יטה בית המשפט לחלט את החפץ אשר שימש לביצוע העבירה, במלוא שוויו (עפ"ג (מחוזי ב"ש) 71869-11-21 סעיד אלנבארי נ' מדינת ישראל (נבו 13.7.2022)).
 13. בעניין זה אפנה לע"פ 7646/07 אהרון אייל (ירון) כהן נ' מדינת ישראל (נבו 20.12.2007) "התלבטנו בעניין החילוט. המדובר, כאמור, בעניין מובהק של שיקול דעת. אחת ידענו: המדובר בסנקציה עונשית הבאה להכאיב לעובר העבירה ולהרתיע את זולתו. אין חולק כי גם במקרה דנא נחוץ חילוט משמעותי ביותר, והרי ברי מכתב האישום בו הודה המערער, כי חלק מן הפעילות בעסק החלפנות, למצער, היה בגדרי מעשים שלא כדין. אך לאחר ששקלנו בדבר מצאנו לנכון להקל במידה מסוימת עם המערער, נוכח הטעמים שציין בית המשפט קמא, ובמיוחד בתוכם הרס עסקו של המערער, ועל כן נעמיד את החילוט על 33% (במקום 50%). במבט צופה פני עתיד נאמר לחלפנים, כי חילוט יתכן באחוזים גבוהים מזה משמעותית".
 14. ראו גם עפ"ג (מחוזי חי') 39675-12-13 מלכה בן צבי נ' מדינת ישראל (נבו 1.1.2014).
 15. המקרים אליהם הפנתה המאשימה, נוגעים לעבירות נשק או הסעת שוהים בלתי חוקיים, עבירות אשר בבסיסן מניע כלכלי מובהק, אליו מצטרף צורך העולה כדי חובה להרתעת נאשמים, ובאופן זה לבכר באופן ברור את האינטרס הציבורי בהגנה על שלום הציבור ובטחונו.
 16. במקרה שלפני אמנם כלל הרציונאלים מתקיים, אך ברמת מובהקות פחותה ביחס לאותם מקרים. ממילא מדובר בעניין שבשיקול דעת, ונראה בעיניי כי הבקשה לחילוט רכבו של הנאשם בשל העבירות אותם ביצע אשר העונש המירבי לצידן הוא שלוש שנות מאסר בפועל, כאשר מנגד מדובר ברכב בשווי משמעותי לכל הדעות, וכי לצד עונש המאסר המוסכם שהושת על הנאשם הוא נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה 10 שנים, כך שדומה שבמכלול העונשים שהושתו עליו, אין להורות על חילוט הרכב במלואו, אלא לקבוע סכום מסוים שיעמוד כנגד שחרור הרכב.
 17. לפיכך אני מורה כי הנאשם יפקיד סך של 10,000 ₪ לקופת בית המשפט, אשר יחולט לטובת אוצר המדינה, ולאחר מכן ישוחרר רכבו של הנאשם בהתאם להנחיית הנאשם. חילוט זה הינו חלק נוסף מרכיבי הענישה שיושתו על הנאשם, ומהווה נדבך משלים לגזר הדין.
 18. זכות ערעור כחוק.
- ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ה, 26 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.